

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **L. s.r.o.** se sídlem, Brno, zast. JUDr. Jáchymem Kanarkem, advokátem se sídlem Smetanova 17, Brno, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6. 2009, č.j. ČOI 10180/2009/0120/3000/2009/Vo/Št,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 9.6. 2009, č.j. ČOI 10180/2009/0120/3000/2009/Vo/Št, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jáchyma Kanarka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Krajského soudu v Brně, jež byla posléze usnesením tohoto soudu ze dne 31.7. 2009, čj. 29Ca 126/2009-28 postoupena Městskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému, domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí ředitele Jihomoravského a Zlínského inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 12.3. 2009, č.j. ČOI 2073/2009/3000/V/SŘ/M, sp.zn. 810/30/08 (dále též rozhodnutí ze dne 12.3. 2009), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. t) a písm. v) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 634/1992Sb.“, „zákon na ochranu spotřebitele“), a uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalobce v podané žalobě namítal, že

s ohledem na ust. § 2 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, nebyl oznamovatel p. F.. spotřebitelem a žalobce podnikatelem ve smyslu tohoto zákona, neboť přípravek, jehož aplikace byla důvodem reklamace, žalobce poskytl oznamovateli zdarma v rámci podpory produktů. Nešlo tedy o koupi a prodej výrobku, ani o poskytování služeb. Vztah spotřebitele a podnikatele tak nevznikl. Žalobce dále namítal neúplně a nesprávně zjištěný skutkový stav věci, protože v řízení nebyly provedeny žalobcem navrhované důkazy. Správní orgány nesprávně posoudily obsah reklamace, když vycházely pouze z tvrzení oznamovatele a nikoliv z listinných důkazů, které měly k dispozici. Nesprávně posoudily obsah e-mailové korespondence, když jako datum prokazatelné reklamace uvádí datum 3.6. 2008, následně datum 12.6. 2008. Správní orgány posoudily vyřízení reklamace jednáním žalobce s oznamovatelem dne 24.6. 2008 jako neprokázané, a to na základě dopisu právní zástupkyně oznamovatele. V této věci však bylo možno provést důkazy výslechy svědků, kteří s oznamovatelem jednali a jejichž výslech žalobce při jednání u žalovaného správního orgánu navrhoval. Správní orgány tak nesprávně zhodnotily důkaz provedený kontrolním protokolem z 24.6. 2008, když usoudily, že reklamace tohoto dne nebyla vyřizována. V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí, že reklamace nebyla vyřizována, v této věci se však jedná o občanskoprávní záležitosti a nelze zaměřovat neuznání oprávněnosti reklamace prodejcem s nečinností prodejce v reklamačním řízení. Závěrem žalobce shrnul, že napadené rozhodnutí rozhodovalo o subjektu, který není subjektem – podnikatelem ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele, rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který byl částečně nesprávně vyhodnocen a částečně neúplně zjištěn. Žalobce navrhl, aby žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že dle jeho názoru je žalobce prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 634/1992 Sb.“). Tato skutečnost je zdokumentována fakturou – daňovým dokladem a zálohovou fakturou, které jsou součástí spisového materiálu. V průběhu kontroly a správního řízení vycházel žalovaný z písemných materiálů, které jsou součástí spisu. Žalobce v průběhu celého řízení nedoložil a tím neprokázal, že splnil svou zákonnou povinnost podle § 19 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., tj. že spotřebiteli vydal písemné potvrzení o tom, kdy spotřebitel právo reklamace uplatnil, co je obsahem reklamace, včetně potvrzení o provedení opravy a době jejího trvání, příp. písemně odůvodnění zamítnutí reklamace. Nedoložil a neprokázal, že uplatněnou reklamaci vyřídil v zákonné lhůtě 30 dnů. Svým jednáním žalobce porušil ust. § 19 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb. Dle názoru žalovaného bylo rozhodováno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo postupováno podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle kterého správní orgán není vázán návrhy účastníků řízení, a to zvláště v případě, kdy žalobce žádným způsobem nedoložil plnění povinností ve smyslu uvedených v ustanovení zákona č. 634/1992 Sb. Napadené rozhodnutí nebylo vydáno pro uznání či neuznání reklamace v občanskoprávním smyslu, bylo vydáno pro porušení uvedených právních ustanovení zákona č. 634/1992 Sb. Žalovaný navrhl zamítnutí podané žaloby.

K tomu žalobce v replice uvedl, že trvá na námitkách uvedených v žalobě, oznamovateli neprodal předmětný výrobek, doklad, na který žalovaný odkazuje, prokazuje opak tvrzení žalovaného. Skutkový stav nebyl dostatečným způsobem zjištěn, žalovaný neprovedl žalobcem navrhované důkazy, zejména výslechy svědků. Tvrzení, že žalobce neprokázal jím tvrzené skutečnosti, je sice formálně správné, neprovedení navrhovaných důkazů však nemůže být přičítáno k důkazní tíži žalobce, když žádným jiným způsobem tvrzení žalobce nemohlo být prokázáno.

Podáním ze dne 12.9. 2012 žalobce předložil soudu rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 14.6. 2012, č.j. 29C 74/2009-202, kterým byla zamítnuta žaloba Ing. L. F. proti společnosti L. s.r.o., kterou se Ing. L. F. domáhal vrácení kupní ceny a úhrady nutných nákladů oproti vrácení předmětu koupě UV technologie – LifeUVL 0287 SPSR. Žalobce poukázal na to, že Městský soud v Brně v závěru odůvodnění tohoto rozsudku konstatoval, že reklamace vady byla vyřízena společností L. s.r.o. v zákonem stanovené lhůtě dne 24.6. 2008 při ústním jednání s Ing. L. F., když reklamace vady byla odmítnuta jako nedůvodná.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí na základě námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že podáním ze dne 24.7. 2008 se obrátil Ing. L. F. na Českou obchodní inspekci, Jihomoravský a Zlínský inspektorát (dále též „inspektorát“) se stížností na pozdní vyřízení reklamace společností L. s.r.o., u níž zakoupil UV technologii včetně chemického přípravku BlueSpark. U společnosti vady reklamoval dne 29.5. 2008, reklamace nebyla vyřízena ve lhůtě stanovené v § 19 zákona na ochranu spotřebitele.

Dne 6.8. 2008 byl Jihomoravským a Zlínským inspektorátem sepsán kontrolní protokol, ve kterém bylo konstatováno, že spotřebitel uvádí, že zařízení a chemii reklamoval 29.5. 2008, dle doložených dokladů byla reklamace podána dopisem ze dne 27.6. 2008, který byl společnosti doručen až 10.7. 2008. Na tuto reklamaci jednatel společnosti ihned reagoval e-mailem na adresu právní zástupkyně zákazníka Ing. F.. Dne 6.8. 2008 byla reklamace dopisem zástupce společnosti zamítnuta. Třicetidenní lhůta pro vyřízení reklamace byla dodržena. Přílohou tohoto protokolu je dopis zástupkyně zákazníka Ing. F. ze dne 27.6. 2008, kterým se tato zástupkyně obrací na společnost L. s.r.o. ve věci reklamace UV technologie, kde je konstatováno, že dne 29.5. 2008 Ing. F. byl nucen reklamovat vady technologie, dne 29.6. 2008 vyprší 30-denní lhůta na vyřízení reklamace podle § 19 zákona na ochranu spotřebitele. Pokud reklamace není vyřízena, jedná se o vadu neodstranitelnou, proto má Ing. F. nárok na vrácení peněz. Tento dopis je nutno považovat za pokus o smír. Přílohou protokolu je e-mailové sdělení jednatele společnosti Doc. RNDr. J. D., CSc. ze dne 10.7. 2008, v němž je uvedeno, že obdržel před chvílí dopis ze dne 27.6. 2008, poukázal na půlhodinový rozhovor s p. F. ohledně problémů s bazénem, mohlo by se zopakovat setkání za přítomnosti právní zástupkyně k vyjasnění problematiky s tím, že navrhl 50% slevu na dodané zboží přesto, že výrobky jsou v pořádku. Přílohou je i dopis zástupce společnosti L. JUDr. J. K. ze dne 6.8. 2008, ve kterém zástupkyně Ing. F. sděluje, že společnost trvá na svém stanovisku, pro zamezení sporu navrhuje posouzení soudním znalcem s tím, že závěry znaleckého posudku budou podkladem pro posouzení oprávněnosti reklamace.

Dopisem ze dne 10.9. 2008 označeném jako doplnění stížnosti ze dne 24.7. 2008, sdělila zástupkyně Ing. F. inspektorátu, že nesouhlasí se závěrem, že reklamace byla podána až dopisem ze dne 27.6. 2008, trvá na tom, že k reklamaci došlo dne 29.5. 2008, na základě reklamace se dne 30.5. 2008 dostavili zaměstnanci společnosti a provedli analýzu vody v bazénu, byly provedeny testy s tím, že dne 28.7. 2008 zákazník odstoupil od smlouvy na základě nevyřízené reklamace. Dokládá e-mailovou komunikaci mezi Ing. F. a Ing. O. U., zástupcem společnosti, kde problémy s bazénovou technikou jsou řešeny již před 27.6. 2008,

a to na základě dřívější reklamace ze dne 29.5. 2008. Reklamace nebyla vyřízena ve 30-denní lhůtě. K tomu předložila e-mailovou korespondenci mezi Ing. F. a Ing. U. ze dne 2.6. a 3.6. 2008, 13.6. 2008 a dokument zasláný společností L. s.r.o. označený jako „postup zásahu do bazénu“ s daty 3., 4.6. 2008.

Dne 15.10. 2008 byl Jihomoravským a Zlínským inspektorátem vyhotoven další kontrolní protokol, ve kterém bylo konstatováno, že z předložených dokladů nelze prokazatelně zjistit, že reklamace byla uplatněna již dne 29.5. 2008. Z e-mailové korespondence mezi spotřebitelem a obchodní společností bylo zjištěno, že reklamace byla prokazatelně uplatněna e-mailem dne 3.6. 2008, dne 4.6. 2008 byla reklamace vyřízena tím, že byla provedena úprava vody v bazénu spotřebitele se závěrem, že voda je bezpečná ke koupání. Kontrolovaná osoba vystavila spotřebiteli doklad „postup zásahů do bazénu“, který lze podle obsahu vyhodnotit jako doklad o vyřízení reklamace, neobsahuje však zákonem předepsané náležitosti, a to kdy spotřebitel reklamaci uplatnil, co je obsahem reklamace a jaký způsob vyřízení požaduje. Nevydáním písemného potvrzení o vyřízení reklamace se všemi zákonnými náležitostmi porušila kontrolovaná osoba ust. § 19 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb. V protokolu je dále konstatováno, že dne 12.6. 2008 uplatnil spotřebitel e-mailem druhou reklamaci, ve které rekapituluje postup kontroly bazénu a navrhuje další postup a uvedení bazénu do původního stavu. Z dokladů, které byly předloženy k této reklamaci (příloha 5 a 6 – e-mailové sdělení Doc. RNDr. J. D., CSc. ze dne 10.7. 2008 o obdržení dopisu ze dne 27.6. 2008 a sdělení zástupce společnosti právní zástupkyni zákazníka ze dne 6.8. 2008, jejichž obsah byl uveden výše), že ačkoliv kontrolovaná osoba se reklamací zabývala, nebyla v zákonné 30-denní lhůtě vyřízena. Tím došlo k porušení § 19 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb. Stejnopis tohoto kontrolního protokolu byl zaslán žalobci sdělením České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravský a Zlínský ze dne 20.10. 2008 s tím, že bylo provedeno šetření na uvedeném inspektorátu a společnost má jako kontrolovaná osoba možnost podat námitky proti výsledkům kontroly.

Dopisem ze dne 27.10. 2008 žalobce, jako kontrolovaná osoba, námitky uplatnil. Namítl, že nemá postavení prodávajícího podnikatele, namítl, že dne 29.5. 2008 telefonická ani ústní reklamace nebyla v případě bazénu pana F. účinná, obdobně jako v jiných případech, bezplatně prováděli poradenskou činnost. Za den reklamace považují den 12.6. 2008, kdy p. F. e-mailem uplatnil reklamaci, plánovaná schůzka ohledně vyřízení reklamace na den 19.6. 2008 byla p. F. přesunuta na 24.6. 2008. Během schůzky byl p. F. ústně i písemně informován o zamítnutí jeho reklamace, byly uvedeny důvody zamítnutí. Kopii reklamačního protokolu, který p. F. převzal, přikládá. Navrhl výslech p. F., Ing. U. a Doc. H.. V příloze námitek zaslal žalobce „reklamační protokol“ ze dne 24.6. 2008, ve kterém je uvedeno datum přijetí reklamace 12.6. 2008, popis zakoupeného zařízení, popis závad a požadavky zákazníka, konstatováno, že reklamace je neoprávněná, instalaci bazénu a najetí technologie aplikace přípravku Blue Spark provedla bazénová firma p. Z.. Parametry vody nebyly zjištěny ani upravovány, voda pocházela celkem ze tří zdrojů, nebylo prokázáno, že šedý povlak je způsoben předmětným přípravkem.

Rozhodnutím inspektorátu ze dne 5.11. 2008 byly námitky zamítnuty jako opožděně podané.

Výzvou ze dne 10.11. 2008 vyzval inspektorát zástupkyni Ing. F., aby se vyjádřila k reklamačnímu protokolu ze dne 24.6. 2008, resp. k tomu, zda spotřebitel tento písemný dokument při schůzce dne 24.6. 2008 obdržel. K této výzvě sdělila zástupkyně spotřebitele přehled korespondence s tím, že k žádnému kontaktu dne 24.6. 2008 mezi spotřebitelem a

obchodní společností nedošlo, protokol nebyl předán, což dokazuje i chybějící podpis na protokolu. Naopak reklamační protokol potvrzuje, že k reklamaci došlo skutečně již 29.5. 2008.

Rozhodnutím inspektorátu ze dne 24.11. 2008 bylo rozhodnutí o námitkách ze dne 5.11. 2008 zrušeno s tím, že je pokračováno v řízení o námitkách.

Rozhodnutím inspektorátu ze dne 17.12. 2008 byly námitky žalobce zamítnuty. Bylo uvedeno, že právní zástupkyně spotřebitele k výzvě inspektorátu uvedla, že Ing. F. se zástupci kontrolované osoby dne 24.6. 2008 nebyl, žádný reklamační protokol neobdržel. Dále bylo konstatováno, že správnímu orgánu nebyl reklamační protokol předložen ani při kontrole 6.8. 2008 ani při kontrole dne 15.10. 2008, kopie kontrolního protokolu byla zaslána až s námitkami, proto správní orgán zastává názor, že reklamační protokol nebyl spotřebiteli předán. Z e-mailové korespondence mezi jednatelem společnosti a zástupkyní spotřebitele nic nenasvědčuje tomu, že by reklamační protokol byl vyřízen 24.6. 2008, naopak z korespondence vyplývá, že reklamační řízení nebylo stále uzavřeno.

Příkazem ze dne 8.1. 2009, č.j. ČOI 162/2009/3000/V/SŘ/M rozhodl inspektorát tak, že se žalobci podle § 24 odst. 9 písm. b) zákona č. 634/1992 Sb. ukládá pokuta ve výši 5.000,- Kč a povinnost hradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, a to pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. t) zákona č. 634/1992 Sb. za porušení povinnosti uvedené v ust. § 19 odst. 1 uvedeného zákona, když žalobce vydal spotřebiteli písemné potvrzení o vyřízení reklamační věci (pojmenované „postup zásahu do bazénu“), které neobsahovalo zákonné údaje a pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. v) zákona č. 634/1992 Sb. pro porušení povinnosti uvedené v § 19 odst. 3 tohoto zákona, když jako prodávající nevyřídil reklamaci UV technologie uplatněnou spotřebitelem dne 12.6. 2008 v zákonné lhůtě 30 dnů. U obou výrobků je konstatováno, že uvedené skutečnosti byly prokázány kontrolou dne 15.10. 2008, která se konala v prostorách České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského.

Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor a bylo zahájeno správní řízení.

Rozhodnutím ze dne 12.3. 2009, č.j. ČOI 2073/2009/3000/V/SŘ/M, sp.zn. 810/30/08 byla inspektorátem uložena žalobci pokuta ve výši 5.000,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, a to opět pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. t) a písm. v) zákona č. 634/1992 Sb. Výroky tohoto rozhodnutí jsou shodné s výroky zrušeného příkazu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém v zásadě argumentoval shodně, jako v podané žalobě. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9.6. 2009 rozhodl Ústřední inspektorát ČOI tak, že odvolání se zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí se potvrzuje. V odůvodnění žalovaný konstatoval dosavadní průběh řízení, poukázal na to, že na základě spotřebitelské stížnosti bylo ve dnech 6.8. 2008 a 15.10. 2008 provedeno šetření u žalobce, bylo zdokumentováno, že spotřebitel uplatnil dne 3.6. 2008 reklamaci na UV technologii. Na uplatněnou reklamaci společnost vydala dne 4.6. 2008 doklad „postup zásahu do bazénu“, který byl správním orgánem I. stupně vyhodnocen jako doklad o převzetí reklamační věci, tento doklad však nemá náležitosti uvedené v § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Dále odvolací orgán konstatoval, že spisovým materiálem je zdokumentováno, že společnost nevyřídila shora uvedenou a uplatněnou reklamaci v zákonné lhůtě 30 dnů ode dne uplatnění. Ani v době následné kontroly dne 15.10. 2008 žádným způsobem vyřízení

reklamace nedoložila. Odvolací orgán konstatoval, že žalobce je prodávajícím ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele, neprokázal, že reklamaci vyřídil ve lhůtě 30 dnů. „Reklamační protokol“ ze dne 24.6. 2008 byl přiložen až k dopisu společnosti ze dne 27.10. 2008. Jednatel společnosti byl přítomen provedeným kontrolám, ale v době kontrol předmětný dokument nepředložil. Z této písemnosti nevyplývá, že by spotřebitel či jeho právní zástupce byl s protokolem před provedením kontrol seznámen. Odvolání nebylo shledáno důvodným.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítal, že nejsou naplněny znaky uvedené v § 2 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 634/1992 Sb., neboť p. F. nebyl v postavení spotřebitele a žalobce v postavení podnikatele ve smyslu tohoto zákona, protože přípravek, jehož aplikace byla důvodem reklamace, žalobce poskytl zdarma v rámci podpory produktů. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že spotřebitel Ing. L. F. koupil u žalobce zboží označené jako LifeUVL0287SPSR, v.č. 2008UV2X87107, BlueSpark Test, BlueSpark-5 l. Je zřejmé, že část výrobků byla poskytnuta zdarma, resp. za kupní cenu 0,- Kč. Je však nepochybné, že všechno uvedené zboží bylo předmětem jediné obchodní transakce, jejímž smyslem a cílem byl nákup a prodej zboží, který byl jednoznačně označen ve fakturách, jež jsou součástí spisového materiálu. Ze skutečnosti, že určitý druh zboží je poskytován v souvislosti s uzavíranou kupní smlouvou na jiné zboží, prodávajícím zdarma, nelze dovodit, že v rámci tohoto jediného právního úkonu a vztahu, který na základě tohoto úkonu vzniká mezi dvěma subjekty, nejde o vztah kupujícího a prodávajícího, resp. spotřebitele a prodávajícího ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb. Z ust. § 2 odst. 1 písm. b) tohoto zákona vyplývá, že prodávajícím je podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby. Žalobce zcela nepochybně prodal svému zákazníkovi výrobky a v souvislosti s tím mu poskytl určitý bonus ve formě bezplatného přípravku, pořád však šlo o prodej a koupi určitého zboží. Samotná skutečnost, že určité přípravky jsou v souvislosti s kupní smlouvou poskytovány zdarma, nezabavují prodávajícího jeho odpovědnosti za bezvadnost poskytnutého zboží a nic nemění na jeho postavení prodávajícího ve smyslu zákona č. 634/1992 Sb.

Žalobce dále namítal, že rozhodnutí bylo vydáno na základě neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, protože nebyly provedeny žalobcem navrhované důkazy a z nedostatečně zjištěného stavu věci byly učiněny nesprávné právní závěry. Takto obecně uplatněnou námitku žalobce konkretizoval v další části žaloby, kde namítal, že byl nesprávně posouzen obsah reklamace a korespondence, nesprávně se jako datum reklamace uvádí datum 3.6. 2008 a následně den 12.6. 2008, nebyl proveden výslech svědků jako důkaz k vyřízení reklamace jednáním dne 24.6. 2008, správní orgány hodnotily pouze dobu předložení protokolu z 24.6. 2008 a nezabývaly se jeho obsahem. Dále namítal, že v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí, že reklamace nebyla vyřízena, v této oblasti jde o občanskoprávní záležitost.

K námitce, že správní orgány nesprávně vyhodnotily obsah reklamace, když nevycházely z listinných důkazů, které měly k dispozici s tím, že oznamovatel mohl reklamovat pouze vady dodávky od žalobce a nikoliv vady dodávky celé technologie, je nutno konstatovat, že předmětem řízení u správních orgánů nebylo posouzení otázky, zda a v jakém rozsahu mohl spotřebitel vady reklamovat, tedy jaký byl obsah reklamace, předmětem posouzení nebyla ani otázka, zda reklamace byla či nebyla uplatněna oprávněně. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že předmětem řízení bylo posouzení, nakolik žalobce postupoval v souladu se zákonem při vyřizování reklamace, kterou zákazník uplatnil. Jak je

patrně z výroku prvostupňového rozhodnutí inspektorátu, který byl napadeným rozhodnutím potvrzen, pokuta byla žalobci uložena jednak proto, že doklad ze dne 4.6. 2008, který správní orgán považoval za vyřízení reklamace ze dne 3.6. 2008, neobsahuje zákonem předepsané náležitosti, jednak proto, že reklamace ze dne 12.6. 2008 nebyla vyřízena v zákonem stanovené lhůtě. Správní orgány tedy neposuzovaly oprávněnost uplatněné reklamace, oprávněnost uplatněných vad apod. Tuto námitku soud neshledal důvodnou, neboť otázka oprávněnosti uplatněné reklamace nebyla předmětem řízení před správními orgány, proto se ani prvostupňový správní orgán nemohl dopustit rozšiřujícího výkladu, jak žalobce namítal.

Žalobce dále namítal, že správní orgány nesprávně posoudily obsah e-mailové korespondence, když jako datum reklamace uvádí datum 3.6. 2008 a následně datum 12.6. 2008. K této námitce soud uvádí následující:

Z výroku rozhodnutí inspektorátu ze dne 12.3. 2009 je zřejmé, že pokuta byla žalobci uložena proto, že správní orgány dospěly k závěru, že žalobce porušil ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb. tím, že dne 4.6. 2008 zaslal spotřebiteli písemné potvrzení o vyřízení reklamace, které nemělo zákonem předepsané náležitosti, neobsahovalo údaje o tom, kdy spotřebitel reklamaci uplatnil, co je obsahem reklamace a jaký způsob vyřízení spotřebitel požaduje (a tím se dopustil správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. t) tohoto zákona). Dále byla pokuta uložena žalobci proto, že správní orgány dospěly k závěru, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 19 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb. tím, že jako prodávající nevyřídil reklamaci UV technologie, uplatněnou spotřebitelem dne 12.6. 2008, v zákonem stanovené lhůtě 30 dnů (a tím naplnil skutkovou podstatu podle § 24 odst. 7 písm. v) tohoto zákona).

Uvedenému výroku rozhodnutí koresponduje obsah kontrolního protokolu ze dne 15.10. 2008 i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí inspektorátu ze dne 12.3. 2009. Z nich vyplývá, že inspektorát dospěl k závěru, že spotřebitel uplatnil u žalobce dvě reklamace UV technologie. Jednu reklamaci uplatnil dne 3.6. 2008, druhou dne 12.6.2008. Ve vztahu k reklamaci ze dne 3.6.2008 inspektorát vyhodnotil jako doklad o vyřízení reklamace doklad „postup zásahů do bazénu“ ze dne 4.6. 2008. Ve vztahu k reklamaci ze dne 12.6. 2008 inspektorát uzavřel, že nebyla vyřízena v zákonné lhůtě, když při kontrole dne 15.10. 2008 nebyl doložen žádný doklad o tom, že by reklamace byla vyřízena.

Současně je však nutno konstatovat, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 9.6.2006 je patrné, že žalovaný jako odvolací orgán konstatoval uplatnění reklamace dne 3.6. 2008, konstatoval doklad ze dne 4.6. 2008 jako doklad o převzetí reklamace (který však nemá zákonem předepsané náležitosti) a konstatoval, že spisovým materiálem je zdokumentováno, že společnost nevyřídila shora uvedenou a uplatněnou reklamaci v zákonné lhůtě 30 dnů ode dne uplatnění (str. 3 poslední odst. dole, str. 4, 1. a 2. odstavce shora odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí). Z uvedené části odůvodnění napadeného rozhodnutí lze dovodit, že žalovaný konstatoval nevyřízení reklamace ze dne 3.6. 2008, když doklad ze dne 4.6. 2008 považoval pouze za doklad o převzetí reklamace. Přitom z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že inspektorát doklad ze dne 4.6. 2008 považoval za doklad o vyřízení reklamace (bez zákonem požadovaných náležitostí), a to ve vztahu k reklamaci ze dne 3.6. 2008. Za nevyřízenou považoval nikoliv reklamaci ze dne 3.6. 2008, nýbrž reklamaci ze dne 12.6. 2008. V tomto směru je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť z něho nevyplývá, zda a z jakých důvodů žalovaný jako odvolací orgán hodnotil předložené doklady odlišně, když doklad ze dne 4.6. 2008 hodnotil jako doklad o převzetí reklamace, jež byla uplatněna dne 3.6. 2008, přičemž

považuje tuto uvedenou reklamaci za nevyřízenou. O reklamaci, kterou prvostupňový správní orgán vyhodnotil jako druhou uplatněnou reklamaci ze dne 12.6. 2008 se odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezmiňuje.

Žalobce dále namítal, že správní orgány považovaly za neprokázané vyřízení reklamací při jednání žalobce s oznamovatelem dne 24.6. 2008, a to přesto, že bylo možno provést důkazy výslechy svědků, kteří s oznamovatelem jednali a jejichž výslech žalobce navrhoval. Žalobce současně poukázal na to, že protokol ze dne 24.6. 2008 správní orgány nesprávně hodnotily z pohledu doby předložení tohoto protokolu, aniž by se zabývaly jeho obsahem. Tyto námitky shledal soud důvodnými.

Ve vztahu k reklamačnímu protokolu ze dne 24.6. 2008 je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ze dne 12.3. 2009 konstatováno, že tento protokol byl doručen správnímu orgánu až dne 30.10. 2008, z vyjádření zástupkyně spotřebitele vyplývá, že spotřebitel se žádné schůzky nezúčastnil a protokol nepřevzal. O účelovosti protokolu svědčí fakt, že protokol je podepsán pouze jednatelem společnosti. Nic nenasvědčuje, že reklamacie byla vyřízena dne 24.6. 2008, když z následné korespondence vyplývá, že reklamační řízení ještě nebylo ukončeno. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je v podstatě konstatováno totéž s tím, že jednatel společnosti byl přítomen kontrolám, které prováděl inspektorát, v době kontrol předmětný dokument nedoložil. Z písemnosti nevyplývá, že by spotřebitel či jeho právní zástupce byl s protokolem před provedením kontrol seznámen, což lze dovodit i z e-mailu jednatele společnosti ze dne 10.7. 2008.

Z uvedeného obsahu obou rozhodnutí odůvodnění vyplývá, že správní orgány považovaly předložení reklamačního protokolu z 24.6. 2008 za účelové jednání. Tento závěr byl učiněn s přihlédnutím k tomu, že reklamační protokol předložil žalobce, jako kontrolovaná osoba, až po provedení druhé kontroly, a to k námitkám ze dne 27.10.2008, které uplatnil do kontrolního protokolu ze dne 15.10. 2008.

K této otázce je nutno poukázat na obsah spisového materiálu, ze kterého vyplývá, že kontrolou, která byla provedena dne 6.8. 2008 bylo inspektorátem konstatováno, že podnik spotřebitele na nedodržení 30-denní lhůty nebyl shledán důvodným. Žalobce jako kontrolovaná osoba tedy do té doby neměl důvod předkládat jiné doklady, než které byly dosud kontrolním orgánům předloženy, když kontrola byla uzavřena s tím, že oznámení je nedůvodné. Až v kontrolním protokole ze dne 15.10. 2008 inspektorát konstatoval nedodržení 30-denní lhůty pro vyřízení reklamacie, jež byla uplatněna dne 12.6. 2008. Je však otázkou, kdy se tuto skutečnost dozvěděl nebo dozvědět mohl.

V obou kontrolních protokolech inspektorátu je jako osoba, přítomná při kontrole, uveden jednatel společnosti Doc. RNDr. J.D.. Ani jeden protokol však jmenovaným není podepsán. Z obsahu spisového materiálu přitom vyplývá, že oba tyto protokoly byly žalobci jako kontrolované osobě doručovány poštou (protokol ze dne 6.8. 2008 jako příloha sdělení ze dne 14.8. 2008, protokol ze dne 15.10. 2008 jako příloha dopisu ze dne 20.10. 2008) s tím, že v průvodních dopisech je žalobce poučen o tom, že jako kontrolovaná osoba má možnost podat písemné zdůvodněné námitky k výsledkům kontroly. Z obsahu spisového materiálu tedy nevyplývá, že by jednatel společnosti byl při kontrole, resp. při závěru kontroly, při níž byl vyhotovován kontrolní protokol, přítomen, nelze tedy dovodit, že by s kontrolním zjištěním ze dne 15.10. 2008, které bylo diametrálně odlišné od šetření, jež bylo provedeno dne 6.8. 2008, byl jednatel společnosti seznámen dříve než tím, že mu protokol o provedené kontrole z 15.10. 2008 byl doručen poštou dne 23. 10. 2008. Za této situace nelze žalobci

vytýkat, že své stanovisko ke kontrolním zjištěním, jež byla uvedena v kontrolním protokolu ze dne 15.10. 2008, uplatnil poté, kdy mu byl kontrolní protokol doručen. Soud má za to, že z pouhé skutečnosti, že reklamační protokol ze dne 24.6. 2008 byl předložen až poté, kdy žalobci byl doručen kontrolní protokol ze dne 15.10. 2008, za situace, kdy není zřejmé, že by v protokolu označený jednatel společnosti byl kontrole a závěru kontroly, resp. zápisu kontrolního protokolu přítomen, nelze dovozovat účelové jednání.

Žalovaný v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí sice uvedl, že podepsaný jednatel společnosti byl přítomen provedeným kontrolám, toto tvrzení nemá oporu v obsahu spisového materiálu. Jak již bylo uvedeno, kontrolní protokol ze dne 15.10. 2008, ale ani ze dne 6.8. 2008, není jednatelem společnosti podepsán. Ve spise není založen žádný doklad o tom, že by jednatel společnosti byl předvolán aby se zúčastnil kontroly či byl vyrozuměn o provedení kontroly dne 15.10.2008. Naopak ze spisu vyplývá, že protokol byl po jeho vyhotovení zaslán společnosti prostřednictvím pošty. Z výroku rozhodnutí inspektorátu ze dne 12.3. 2009 přitom současně vyplývá, že kontrola se konala v prostorách inspektorátu, nikoliv v sídle společnosti.

Z vyjádření žalobce ze dne 27.10. 2008 ke kontrolnímu protokolu ze dne 15.10. 2008 pak vyplývá, že žalobce jako reakci na kontrolní zjištění namítá vyřízení reklamace dne 24.6. 2008 při ústním jednání, které se konalo uvedeného dne s tím, že navrhuje výslech osob, které jednání s oznamovatelem p. F. vedli. Správní orgány postupovaly nesprávně, jestliže se spokojily s negativním vyjádřením právní zástupkyně spotřebitele. Takovéto vyjádření nelze považovat za důkazní prostředek, který je pak vyhodnocen jako důkaz toho, že kontrolovaná osoba existenci jednání dne 24.6. 2008, jehož předmětem měl být i uvedený reklamační protokol, neprokázala, aniž jsou provedeny důkazy, která k prokázání svého tvrzení navrhla, resp. aniž je konkrétně uvedeno, proč doplnění dokazování není potřebné. Je nepochybné, že k provedení důkazů lze použít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci (§ 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), stejně tak je nepochybné, že je na rozhodnutí správního orgánu, aby posoudil potřebu dalšího dokazování. To však neznamená, že návrh na dokazování účastníka řízení je nutno odmítnout proto, že „druhá strana“ vyjádří své záporné stanovisko. Vyjádření právní zástupkyně spotřebitele nelze považovat za důkazní prostředek, který může sloužit jako důkaz. Jakkoliv není výčet důkazů taxativní, je zřejmé, že správní řád předpokládá dokazování formou listin, ohledání, svědeckou výpověď či znaleckým posudkem. Vyjádření zástupkyně spotřebitele takovýmto důkazním prostředkem není a býti nemůže. Bylo namíste provedení výslechů nejen žalobcem navržených svědků, ale přímo spotřebitele, aby bylo možno posoudit, zda a s jakým obsahem proběhlo jednání dne 24.6. 2008, zda předmětem jednání byl reklamační protokol, zda byl spotřebitel seznámen s tím, že společnost považuje reklamaci za nedůvodnou.

Pokud je v odůvodnění napadeného rozhodnutí je pro zdůvodnění závěru, že nebylo reklamační řízení ukončeno, proveden odkaz na e-mail jednatele společnosti ze dne 10.7. 2008 a dopis právního zástupce společnosti s tím, že z této korespondence vyplývá, že reklamační řízení nebylo stále uzavřeno. V odůvodnění však již není uvedeno, z jakých konkrétních údajů, obsažených v těchto dokladech, je závěr o neukončeném reklamačním řízení učiněn. Obecně je nutno konstatovat, že nelze vyloučit následnou korespondenci mezi obchodníkem a spotřebitelem ani poté, kdy reklamační řízení je ukončeno. Také v tomto směru je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Lze přisvědčit žalovanému, že reklamační protokol ze dne 24.6. 2008 není podepsán zákazníkem (spotřebitelem) Ing. F.. Tato skutečnost však neznamená, že s jeho obsahem nebyl seznámen, pokud proběhlo jednání ze dne 24.6. 2008, jehož předmětem měl být

uvedený protokol. Aby bylo možno učinit jednoznačný závěr, je nutno doplnit dokazování výše uvedeným způsobem.

Žalobce v podané žalobě poukazoval na to, že v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že reklamace nebyla vyřízena a namítá, že se jedná o otázku občanskoprávní. Tato námitka je na hranici srozumitelnosti, neboť není zřejmé, co je přesně předmětem této námitky ve vztahu k napadenému rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný v závěru konstatoval, že společnost neprokázala, že reklamaci vyřídila v zákonné lhůtě 30 dnů. Tento závěr byl také důvodem pro to, aby žalobci byla uložena pokuta. Zjištění včasnosti vyřízení uplatněné reklamace nelze považovat za ryze občanskoprávní záležitost, proto také České obchodní inspekci náleží oprávnění provést v tomto směru kontrolu a v případě zjištěných nedostatků uplatnit svá sankční oprávnění. Nedošlo ani k zaměňování neuznání oprávněnosti reklamace s nečinností prodejce v reklamačním řízení, když správní orgány oprávněnost či neoprávněnost reklamace nehodnotily, pouze konstatovaly, že nedošlo k ukončení reklamačního řízení. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.

V závěru podané žaloby žalobce shrnul své dříve uplatněné námitky, k této části žaloby (bod III.) lze odkázat na to, co bylo výše uvedeno k jednotlivým žalobním námitkám.

K rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 14.6. 2012, čj. 29C 74/2009-202, který žalobce předložil, je nutno konstatovat, že předmětem řízení u tohoto soudu byla právě otázka důvodnosti uplatněné reklamace, resp. otázka, zda společnost za vady odpovídá či nikoliv. Předmět řízení u Městského soudu v Brně byl tedy odlišný od předmětu řízení, který je v této věci, resp. který byl předmětem řízení před správními orgány. Pokud Městský soud v Brně dospěl k závěru, že reklamace byla vyřízena společností dne 24.6. 2008, lze pouze uvést, že tímto závěrem, který je uveden v odůvodnění předloženého rozsudku není zdejší soud vázán. Z odůvodnění tohoto rozsudku není zřejmé, z jakých konkrétních údajů a jakých konkrétních skutečností Městský soud v Brně tento závěr učinil.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je zčásti důvodná, proto žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude na žalovaném, aby znovu rozhodl o odvolání, podaném žalobcem, bude přitom vycházet z právního názoru, který byl vysloven v tomto rozsudku, neboť je jím správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladu řízení přísluší. Náklady řízení představují částku 2.000,- Kč za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby a odměnu za zastupování advokátem za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) a 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 7, § 9, § 11, § 13, vyhl.č. 77/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) a daň z přidané hodnoty výši 960,- Kč, když zástupce žalobce předložil doklad o tom, že je registrován k dani z přidané hodnoty. Celkem odměna za zastoupení představuje částku 5.760,- Kč, náklady celkem činí částku 7.760,- Kč. Repliku žalobce nepovažoval za úkon, který by mohl být hodnocen jako další úkon ve věci samé, neboť v něm žalobce pouze shrnul to, co uvedl v žalobě.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. ledna 2013

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu